

Sygn. akt VII Ka 1237/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant sekr. sądowy Małgorzata Serafińska

przy udziale przedstawiciela (...) w O. młodszego specjalisty Grzegorza Sidor

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 r

sprawy **R. O. (1)** ur. (...) w K., syna B. i M. obwinionego z art. 96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 4 października 2018 sygn. akt (...)

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za datę popełnienia pierwszego z wymienionych czynów przyjmuje dzień 15 maja 2018 roku, natomiast za datę czynu drugiego 10 czerwca 2018 roku, przy czym z opisu obu czynów eliminuje sformułowanie „w Komendzie (...) w O.”,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem II instancji oraz 40 (czterdzieści) zł tytułem opłaty.

VII Ka 1237/18

UZASADNIENIE

R. O. (1) został obwiniony o to, że w dniu 11.06.2018 r. w Komendzie (...) w O., będąc właścicielem pojazdu marki B. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił strażnikowi miejskiemu, upoważnionemu z mocy ustawy, wiadomości, co do tożsamości użytkownika ww. pojazdu, który w dniu 26.03.2018 r. o godz. 11:20 w O. przy ul. (...) zaparkował pojazd nie stosując się do znaku D-36 „zakaz zatrzymywania”, dodatkowo w tym samym dniu w K. (...) w O., będąc właścicielem pojazdu marki F. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił strażnikowi miejskiemu, upoważnionemu z mocy ustawy, wiadomości, co do tożsamości użytkownika ww. pojazdu, który w dniu 19.04.2018 r. o godz. 12:55 w O. przy ul. (...) zaparkował pojazd w odległości mniejszej niż 10 m od przejścia dla pieszych, tj. wykroczeń z art. 96 § 3 k.w.

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 04 października 2018 r. w sprawie (...) w pkt I wyroku uznał obwinionego R. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i za to na podstawie art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych.

Ponadto w pkt II wyroku zasądził od obwinionego zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych oraz opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obwiniony, zaskarżając go w całości. Skarżący wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania go za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów. Nadto wyrokowi zarzucił rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Stawiając powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o obniżenie wymierzonej mu kary grzywny.

W uzasadnieniu apelacji, skarżący wskazał, że podane przez niego informacje o powierzeniu pojazdu żonie i synowi w wystarczający sposób identyfikują osoby, którym przekazał pojazd do używania. Ponadto obwiniony podniósł, że Sąd Rejonowy w nieuprawniony i sprzeczny z zasadą domniemania niewinności wziął pod uwagę okoliczność, że wobec obwinionego toczą się inne postępowania o tożsame rodzajowo wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Zmiana zaskarżonego wyroku nastąpiła jedynie w zakresie czasu popełnienia przypisanych obwinionemu wykroczeń.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Sąd Rejonowy wyczerpująco rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił zasadniczo prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego w zakresie przypisanych mu wykroczeń. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd pierwszej instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego, jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się jednocześnie w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy został oceniony zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 § 1 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie jest nietrafne. Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać z niepełności postępowania dowodowego lub z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem niezajomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się natomiast wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd pierwszej instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym. Zdaniem Sądu odwoławczego taka ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, w zakresie wykazania winy i sprawstwa R. O. (1) zasługuje na pełną aprobatę. Na to, że obwiniony popełnił przypisane mu wykroczenia wskazują wezwania o wskazanie osoby, której powierzył pojazd do użytkowania, wystosowane do niego przez Straż Miejską w dniach 23 kwietnia 2018 r. oraz w dniu 15 maja 2018 r., a także złożone przez niego odpowiedzi na ww. pisma oraz wyjaśnienia, w których obwiniony powołując się na swoją niepamięć, podał jedynie, że hipotetycznie użytkownikami pojazdów mogła być jego żona oraz syn.

Wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. popełnia każdy, kto nie czyni zadość obowiązkowi wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek taki wynika wprost z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1990).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał wyjaśnienia R. O. (1) za niewiarygodne w zakresie w jakim starał się wykazać, że nie mógł ustalić, kto prowadził jego samochód w dniu 26 marca 2018 r. oraz w dniu 19 kwietnia 2018 roku. Sąd I instancji przedstawił przekonujące rozumowanie na stronie 4 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, które Sąd Okręgowy w pełni podziela. Apelacja stanowi jedynie subiektywną polemikę z tymi wywodami, która w żadnym zakresie ich nie podważa. Sąd Rejonowy, weryfikując linię obrony obwinionego przedstawioną w toku czynności wyjaśniających oraz na rozprawie głównej trafnie zwrócił uwagę na to, że obwiniony zasłaniając się niepamięcią odnośnie osób, którym powierzył pojazdy marki B. oraz F., wskazując jedynie na prawdopodobieństwo, że tymi osobami mogły być jego żona i syn, nie dopełnił ww. ustawowego obowiązku. W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że obwiniony jako osoba, której udzielono niezbędnych pouczeń i która była już w przeszłości kilkukrotnie wzywana do podania danych o tożsamości osoby kierującej pojazdem, znany był obowiązek przewidziany w art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym. Skoro obwiniony w przeszłości ponosił już odpowiedzialność za to, że nie wskazał, komu powierzył posiadany przez siebie pojazd, to jego twierdzenie, jakoby w przypadkach, których dotyczy niniejsza sprawa, również nie zapamiętał, komu powierzył pojazdy w datach wskazanych w zarzutach – brzmi niewiarygodnie. Wyjaśnienia te są nieprzekonujące także z uwagi na fakt, iż pytania skierowane do R. O. nie dotyczyły zdarzeń odległych w czasie ani też nie odnosiły się do większej ilości pojazdów.

Abstrahując od istniejącego w doktrynie i judykaturze sporu co do tego, czy wykroczenie, o którym tu mowa może być popełnione umyślnie czy również i nieumyślnie podkreślić należy, iż obowiązek wskazania tożsamości osoby, której powierzono pojazd, oznacza, że każda ze wskazanych w analizowanym przepisie osób jest zobowiązana **do upewnienia się i zapamiętania**, komu w danym czasie powierza pojazd, którym dysponuje. W konsekwencji, na możliwość przypisania przedmiotowego wykroczenia nie może mieć wpływu fakt, że sprawca nie pamięta, komu w danym dniu powierzył pojazd.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie w jakim konieczne było zmodyfikowanie daty popełnienia przypisanych obwinionemu czynów oraz wyeliminowanie z opisu obu czynów sformułowania „w Komendzie (...) w O.”. Podnieść bowiem należy, iż wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 k.w. może być zrealizowane jedynie wówczas, gdy zachowanie osoby zobowiązanej polega na zaniechaniu wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k.w. wykroczenie uważa się za popełnione m.in. w czasie, w którym sprawca zaniechał działania, do którego był obowiązany. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w odniesieniu do pierwszego z zarzucanych obwinionemu wykroczeń, zgodnie z treścią pouczenia na wezwaniu z dnia 23 kwietnia 2018 roku, odebranego w dniu 07 maja 2018 roku, R. O. (1) był zobowiązany w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania do wskazania komu powierzył pojazd marki B. w dniu 26 marca 2018 roku. Wskazany 7-dniowy termin upłynął 14 maja 2018 roku. W konsekwencji, od dnia 15 maja 2018 roku obwiniony pozostawał w zwłoce w zakresie zrealizowania obowiązku przewidzianego w art. 79 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym. W dniu 15 maja 2018 roku wyczerpał zatem znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Analogiczna sytuacja odnosi się do drugiego z zarzucanych obwinionemu wykroczeń. W tym wypadku wezwanie z dnia 15 maja 2018 roku zostało odebrane osobiście przez R. O. (1) w dniu 02 czerwca 2018 roku. Termin 7 dni na wskazanie tożsamości osoby kierującej pojazdem w dniu 19 kwietnia 2018 roku upłynął 09 czerwca 2018 roku. Wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w tej sytuacji zostało popełnione w dniu 10 czerwca 2018 roku, albowiem od tej daty obwiniony pozostawał w zwłoce.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy wskazuje, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął czas popełnienia wykroczeń przypisanych obwinionemu. R. O. (1) popełnił zarzucane mu wykroczenia, nie z dniem odebrania od niego wyjaśnień w K. (...) w O., tj. w dniu 11 czerwca 2018 r., lecz w dniach odpowiednio 15 maja 2018 roku oraz 10 czerwca 2018 roku, czyli w dniach następujących po dacie upływu 7 dni od daty doręczenia wezwań do wskazania tożsamości osób, którym powierzył pojazdy.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109 § 2 k.p.s.w. apelację co do winy uważa się za zwróconą także przeciwko karze, Sąd II instancji dokonał kontroli zaskarżonego wyroku również w zakresie tego czy orzeczona

wobec obwinionego represja nie jest rażąco surowa. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzona sankcja majątkowa w kwocie 400 złotych stanowi dla obwinionego umiarkowaną dolegliwość, w żadnym wypadku nie można jej uznać za rażąco surową. Kara grzywny uwzględnia w sposób właściwy dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, oraz stosunki majątkowe. Uznać należało, iż wymierzona obwinionemu kara w sposób właściwy uwzględnia także stopień winy oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec obwinionego oraz potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Obwiniony wykazał się brakiem poszanowania norm prawnych, o czym świadczy charakter zarzucanego mu czynu polegającego na ukrywaniu sprawców wykroczeń popełnionych w ruchu drogowym.

Reasumując, na podstawie poprawnie ocenionego materiału dowodowego, z uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy, Sąd I instancji, oprócz niewłaściwego określenia dat popełnienia zarzucanych obwinionemu wykroczeń, prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, uznając, że R. O. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, albowiem jego zachowania wypełniły znamiona wykroczeń stypizowanych w art. 96 § 3 k.w.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. i § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467), zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem II instancji oraz na podstawie art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę za postępowanie odwoławcze w kwocie 40 złotych, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia obwinionego z obowiązku poniesienia tych kosztów.

Z powyższych powodów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w.